

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Matthaei Tympii Aureum Specvlvm Principvm,
Consiliariorvm Iudicvm, Consvlvm, Senatorvm, Et Aliorvm
Magistratvum Cvm Ecclesiasticorum tum Politicorum
omnium**

Tympe, Matthäus

Coloniae Agrippinae, 1617

18 Mansuetum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52641)

Geo: Magni Duces rebus afflictis hilaritatem de industria simulant, vt aduersas res adumbrata letitia abscondant.

4. Pyrrhus Rex cum Tarenti obsessus, & à Curio Dentato Rom. Duce arctissime inclusus teneretur, Tribunis suis dixisse perhibetur: Nolite animum despõdere, Commilitones, quos nunquam pusi lanimes vidinam si corpora nostra Romani circum sident, nos animos illorum obsidemus. Sic enim habetote, eo me esse ingenio, vt quõ maiores in angustias ab hominibus redigor, eõ liberius lætiusque animus meus euagetur: imò & hoc addo: Si muros Romani euerterunt, animos tamen nobis integros esse scio: & quamuis muros iam, quos illis opponamus, nullos habeamus; tamen Romanis difficilior esse animos Græcorum vincere, quàm saxa Tarentinorum diruere, ostendemus. Lucan.

Audendo magnus tegitur timor.

SIGNVM XVIII.

MANSVETVM ESSE.

Favianus Episc. Antiochenus ad Theodosium Imp. paratum vlisci Atiochenos, quõd Statas ipsius Theodosij & Placillæ Augustæ, iam biennio ante vita functæ, loco emotas, cum ignominia protraxissent, inter cætera dixit: Non tantum exercitus, & arma, & pecuniæ, & subditorum multitudo, & alia huiusmodi splendidos facere Reges consueuerunt, quantum animi disciplina & mansuetudo. Fertur beatus Constantinus effusæ quandoque lapidata, multis ipsum insti-

Mansuetum esse. Baron. Ag. no christi 324. & 333. Constantini Magni mansuetudo.

ſf

gantibus, ad supplicium de auctoribus contumeliae sumendum, & dicentibus, quod omnes ipsius faciem saxis conuulnerassent, manu faciem palpans, & leniter ridens, dixisse: Ego vero nusquam vulnus in fronte factum video: sanum quidem caput, sana verò & facies mea. Illi verò reueriti, & confusi, ab hoc iniquo stitère consilio. Et hoc verbum haecenus commouit omnes, nec tantum temporis labefecit, verum etiam sapientiae memoriam extinxit. Quot non hoc trophaeis splendidius? multas vires laconcondidit, & multos barbaros superauit, sed minimus illorum nihil: hoc autem verbum, quod ad praesentem diem canitur, & posteris nostri, & posteris illorum omnes id ipsum auctorem. Nec hoc solum est admirandum quod auctorem verum etiam quod laudibus & faustis veris prosequuntur, dicentesque laudabunt, & multos gratè suscipient; nec vllus est, qui haec diens, filere possit; quin pariter exclamet, haec lia dicentem laudet, & innumera ipsi vel deo bona precetur. Quod si propter illud verbum apud homines tanta potius est gloria, apud benignum Deum coronas assequetur. Flavianus, teste Chrysostomo *Hom. 2. ad Antioch.* qui *ibidem* ait:

2. Post hanc concionem secundis non contentus est verbis, quod ipsum diademate magis ornauit. Quod autem hoc? Et quid mirabile & magnum est, si his, qui nos contumelias affecerunt, iram remittamus hominibus exultantibus, cum & ipsi homines firmis cum Dominus in terram descendens, & propter

seruus factus, & à beneficio affectis crucifixus, pro crucifixoribus suis Patrem orauerit, dicens: (Luc. 23.) *Ignosce illis: non enim sciunt quid faciunt?* Quid igitur admirabile, si nos conseruis ignoscamus? Idem Flauianus ad Theodosium dicebat: Te Dominum tuum imitari supplico, qui quotidie à nobis contumeliam patiens, non cessat bona sua omnibus ministrare. Antiocheni igitur, Maiestatis rei, indulgentiam consequuti sunt, tanta celeritate, vt qui sub ictu carnificis ingemiscerent, læti tamen Paschale festum peregrinarent. Theodosius, teste eodem Chrysof. Flavianum inuitum properare, & festinare, coëgit, & se ciuibus exhibere: Noui, inquit, quòd nunc ipsorum sunt animi perturbati, & multè super sunt calamitatis reliquæ: abi, consolare. Si gubernatorem viderint, nec præteritæ reminiscantur tempestatis; verùm & ipsam tristitiam memoriam omnem delebunt, &c. Idem *Theodosius*, teste Aurelio Victore, irasci rebus indignis, sed flesti citò. Vnde modica dilatione emolliebantur aliquando seuera præcepta; habuitque à naturæ munere, quod *Augustus* à Philosophiæ Doctore didicerat: qui cum audisset eum facile commoueri, ne aspectum aliquid statueret, monuit, vt vbi irasci coëpisset, 24. Græcas litteras memoria recenseret, vt illa concitatio, quæ momenti est, mente aliò tradita, parui temporis interiectu languesceret.

Baton. Anno Christi 395.

Theodosii iuniorē nemo vnquã ira incensũ aspexit. Cuidã ex necessarijs aliquãdo sciscitãti, cur ne minè, qui intulisset iniuriã, morte aliquãdo mulcasset, respõdit: Vtinã potius mihi potestas esset, qui mortui sũt, ad vitã denuo reuocãdi. *Socr.*

Si 2

lib. 7.

*Vide Tripp.
Virt.*

lib. 7. cap. 22. Baron. Anno 415. Vide de Humilitate
& de Clementia. (Alij hæc tribuunt auctori Theoso-
pho Maiori, à quo nepos didicit, & imitatione per-
fecit.) Alteri, (ait idè Socrates,) de eadem re
interroganti, dixit: Non magna res est. atque ardua
vt qui homo sit mortem oppetat: sed eum, qui
semel obierit, nemo omnino, nisi solus Deus, po-
test ad vitam reuocare, &c.

4. Solemne erat Imp. Romanis igneas prunas
prunas, interdum ardentes; noctu verò lampades
in cubiculis accendi; vt ipsi vigilantes, aut
dormientibus lucernæ arderent. Institutum autè
à Romanis fuit, vt oleum, ex olea natum; & cer-
apum industria parata, ante Principes videretur
vt æquè se placidos, ac mites; quàm oleum
olea natum: æquè vtilis Reip. atque in alia
apem esse oportere meminissent.

De mansuetudine Dauidis vide Chryso-
3. de Dauid & Saul, & in Psalm. 7. & Hom. 11.
Genes. Basil. Hom. 11. de Inuidia, & epist. ad Co-
gor. Nazian. De mansuetudine Octavianus vides
nec. 1. de Clem. c. 9.

Imperiosissimum imperium est, imperium
blandum. Hinc Aufonius: Blando vultu Latet imperium
Mansuetudine enim nihil est violentius, & sa-
pe mouendo, quàm minando proficitur. Cae-
dianus de Consulatu Mallij Theod.

Lene fluit Nilus, sed cunctis amnibus esse
vtilior, nullas confessus murmure viret.

S Chrysost. ait: Oratione molli durissimum
confringi.

Frangitur ira grauis, quando est respicienda
uis.

Nutritus vento, vento restinguitur ignis.

Lenis alit flammam, grandior aura necat.

Nabal duro & contumelioso sermone iram Davidis accendit, vt iuraret se ipsum cum rota domo funditus perditurum. Abigail contra placido sermone Dauidem placat.

Sint ergo in Magistratu leonini mores, hoc est, generosi & iusti. Leo enim est animal generosum & iustum: hostem contumacem vngue, dente, cauda inuadit; at in ouem mortuam, & iacentem deliquere non contendit. Hinc Reges Leonibus comparantur, Tyranni lupis ac tigribus.

SIGNVM XIX.

MEDITARI MORTEM, ALIAQVE *Meditari res salutares.*
ad salutem pertinentia.

1. *Suerus Imp.* (auctore Dione Nicæo) vnam sibi parari voluit, in qua sepe hretur, (cineres prisco illo more recondentur:) quam crebro manibus contrectans, dicebat: *Tu virum capies, quem totus Orbis capere non potuit:* idque fecit, vt memoriam mortis retineret. *Sola enim mors fatetur, quantula sint hominum corpuscula.*

2. *Carolus V. Imp.* sepe dixisse ferunt, se, abdicato Regno, in sua ista solitudine, (D. Iusti Cœnobio,) e quiete vnus diei meditatione, plus solida voluptatis, quàm ex omnibus victorijs & triumphis hausisse.

3. *Maximilianus* is, qui matrimonio Marię Burgundię Caroli, cognomento & re Audacis filię fuit iunctus, biennio (al. triennio) toto ante mortem (& ætas adhuc bona, & valetudo erant) capulum *Sapientis. factum Maximiani Austriaci.*